

AMANET

Rata u Bosanskoj Krajini nikad nije nedostajalo, uvijek ga je bilo, i nikako ga se ne može izbjeći. On bičuje zemlju, vodu, naša srca i na posljetku prođe. Pred početak onog svjetskog, mi smo se jedno drugom obećali. Kada je rat završen, Safet se ne vrati doma. Iako nikome nije ništa našao učinio, otišao je daleko. Poslao mi je pismo, brat mi ga je pročitao: Ne mogu natrag, uhapsili bi me.

Prođe godina od toga, stigne drugo pismo, nadala sam se sreći, a sustigla me tuga: Riješio sam se ženiti. Udaj se i ti, neka ti je prosto. I to je pročitao moj brat.

A što je stvarno pisalo?

U prvom je bilo: Volim te. Dođi ovamo.

U drugom pismu stigle su pare za moj put do njega. Ni na jedno moj brat nije otpisao, a rekao je da hoće. Pisma je pisao umjesto mene. Ja ti nisam išla u školu. Nisam znala ni čitati ni pisati.

„Oprosti, sestro, ako možeš. Moralo je tako. Nisam znao što ću s djecom. Majka im umre iznenada. Petoro mi sitnih ostavi. Ti si im majku zamijenila“, pravdao mi se brat puno kasnije. Prihvatim, brat mi je i ništa se ne može promijeniti.

Na kraju, već kao stara cura, udam se za sirotog Mehu. Iste godine dobili smo tebe, Ahmo, tebe jedinče. Ali, kad se šejtan na nekoga navali, tome ne da mira.

Popne se Meho na orah, motorkom ga okresati. Pili li, pili, čujem ga. Ja bila pripremila tufahije, osjetim jednom, motorka se ne čuje izvana. Začudi me da ga je tako brzo skresao. Ja izađem, imam što vidjeti: na orahu s motorkom u ruci Meho, spava. Uvjerim se, zauvijek je zaspao.

Kada je došao ovaj zadnji rat, uzmem sudbinu u svoje ruke. Bilo je to kad mi je moj Ahmo prišao: „Majko, našao sam čovjeka s kojim bih mijenjao našu kuću za kuću u Istri.“

„Sine Ahmo, samo ti spašavaj djecu.“

„I tebe, majko, spašavam s njima.“

„Mene ćeš spasiti sine, ako se dogovoriš s njim. Da njegova majka ostane tamo gdje je, a ja da ostanem ovdje.“

„Ako je to tvoja želja...“

„To je moja želja i moj amanet. Potrudi se da ga ispuniš.“

„Majko, želja ti se ispunila, u razgovoru s njom i njena želja je takva bila.“

„Uči, djecu, Ahmo, sine, da je prihvate kao svoju nanu.“

„Poslušat ću te, majko.“

„Zovi i nju majkom, manje ću ti nedostajati. Ni krevet ne voli da se pomjera, a kamoli čovjek.

Tako ni ja. Razumi me, sine, moram ostati.“

„Puno je dana na ovom svijetu. Vrbas će i dalje teći, a jablani rasti dok sjenom rijeku ne premoste. Doći će i taj dan kad ćemo se ovdje vratiti. Opet, na naše ognjište.“